

mende har Lov at komme ind i Landet og være her paa et ganske kort Besøg. Jeg gaar derefter over til at omtale det, som kaldes Opholdstilladelse, og som gaar ud paa at give vedkommende Lov til at være her i Landet noget længere, end dette Indrejsevisum giver Tilladelse til. Det Princip, vi her følger, er dette, at vi henvender os til Arbejdsanvisningskontorerne for at faa at vide, om der er Arbejdsledighed indenfor det paagældende Fag eller ej, og hvis der er Arbejdsløshed, giver vi saa at sige ikke disse Tilladelser, medmindre specielle Grunde, som jeg skal komme til om et Øjeblik, taler derfor. Er der ikke Arbejdsløshed, giver vi Tilladelsen navnlig til Specialister. Jeg nævner dette, fordi der af det ærede 8de Medlem for 5te Kreds (Johannes Jensen) blev talt om Montører. Vi giver altsaa navnlig Tilladelse til alle Specialister, f. Eks. i Tilfælde af, at en Montør skal herind for at foretage en Opsætning, og vi forlænger den selvfølgelig, saa længe den er nødvendig af Hensyn til Opsætningen. Ligeledes giver vi ogsaa Tilladelsen, naar en Fabrik ønsker særlig sagkyndig Assistance. I dette Tilfælde kan det undertiden være tvivlsomt, om vedkommende er nødvendig for Fabrikken eller ej, og for at være paa den sikre Side stiller vi os saaledes, at hvis Fabrikken viser en saadan Interesse for at faa den vedkommende Mand herind, at den tilbyder at skaffe Bopæl til ham, at den vel at mærke skaffer ham, ikke en Lejlighed, som hidtil er blevet beboet, men ligefrem opfører en ny Bopæl til ham, giver vi Tilladelsen. Hvor der er Tale om Slægtsskabsforhold, følger vi det Princip, at naar en dansk Mand har Slægtninge eller gode Bekendte gennem mange Aar i Udlandet og ønsker at faa disse herop, giver vi forholdsvis let Tilladelsen, idet vi anser det for rimeligt, at Danske har Lov at faa disse fremmede herop og vise dem Gæstfrihed en Maaned Tid eller to; Tilladelsen gives sjældent for længere Tid. Et andet Tilfælde, hvor dette Forhold kommer frem, er dette, at en dansk Pige er forlovet med en Udlænding og har været det gennem længere Tid, saa giver vi ogsaa forholdsvis let vedkommende Tilladelse til at opholde sig her et Par Maaneder. Det er imidlertid ikke en hvilken som helst Forlovelse, vi tager for gode Varer, det sker kun, naar den har været af en længere Varighed.

Men nu fremkommer det Forhold, som er det vanskelige, nemlig dette, at naar de fremmede en Gang er kommet her ind i Landet, ser man ofte, at de ønsker Tilladelsen forlænget, saa at de gaar over til

at blive faste Statsborgere. Det er dette Forhold, som i væsentlig Grad foraarsager Tvivl indenfor Ministeriet og hos alle dem, som har med Sagen at gøre. Vi har dér følgende Principper at gaa efter. Hvis en Person er kommet herind ved at snige sig over Grænsen, og det opdages, siger vi altid og uvægerlig nej til et Andragende om Tilladelse til at blive her. Vi maa vide, hvilke Folk der kommer herind, og det haandhæver vi paa den Maade, at hvis det opdages, at vedkommende har sneget sig her ind uden Tilladelse, bliver han ekspres sendt ud af Landet. Samme Medfart faar en Person, som er kommet herind paa forfalsket Pas. Det samme gælder i de Tilfælde, hvor en Person er kommet herind ved at give forkerte Oplysninger overfor vedkommende Gesandt, idet man maa yde Gesandterne og Konsulerne en Assistance til at opnaa, at de Oplysninger, som gives dem, staar til Troende. Hvis en Person har faaet Tilladelse til at komme her ind, og det viser sig, at hans Hensigt ikke var at aflægge et kort Besøg, men at han derimod havde til Hensigt at gøre det mere langvarigt, faar vedkommende ikke sit Opholdspas forlænget. Et Forhold, som ogsaa undertiden ser lidt kedeligt ud, er, at vi maa optræde forholdsvis hurtigt overfor Udlændinge. Jeg skal nævne et enkelt Tilfælde. Vi maatte overfor, saa vidt jeg husker 54 Ukrainere, som havde været her i nogen Tid, gaa temmelig hurtigt frem. Det havde hidtil været umuligt at sende dem til deres Hjemstavn, nu bød der sig en Lejlighed til omkring den 18. eller 19. denne Maaned at faa dem hjemsendt, og vi maatte da samle de Ukrainere, vi havde her i Landet, nægte dem Tilladelse til at være her længere og sende dem hjem til forholdsvis rolige Forhold.

De Tilfælde, jeg har omtalt, er dem, hvor det drejer sig om den saakaldte Opholdstilladelse, idet man enten giver Opholdstilladelsen og fornyer den eller nægter at forny den. Disse Tilfælde falder ikke ind under Loven, eftersom jeg allerede ifølge Lov af 15. Maj 1875 har Bemyndigelse til at optræde paa dette Omraade, og dog er det de Tilfælde, der kritiseres mest i Pressen. Man kalder dem Udvisninger, hvilket altsaa ikke er rigtigt, der er kun Tale om, at vedkommende ikke faar Lov til at blive her, idet han kun har faaet Tilladelse til at komme paa et kort Besøg. En Forudsætning for alt det, jeg her har omtalt angaaende Opholdstilladelse, er først og fremmest, at vedkommende har sit fremmede Pas i Orden, har han ikke det, forlænger vi ikke Tilla-